

BIULETYN

CENTRALNEJ RADY ZWIĄZKÓW ZAWODOWYCH

Warszawa, dnia 10 października 1960 r.

Nr 11

SPIS TREŚCI:

Dział A

- Poz. 133 → uchwała Rady Ministrów i Centralnej Rady Związków Zawodowych z dnia 2 czerwca 1960 r. w sprawie społecznych przeglądów warunków bezpieczeństwa i higieny pracy w zakładach górniczych Str. 232
- „ 134 → instrukcja Głównego Inspektoratu Ochrony Pracy Centralnej Rady Związków Zawodowych z dnia 15 lipca 1960 r. w sprawie organizacji i trybu nadzoru technicznej inspekcji pracy nad warunkami pracy w spółdzielczości pracy „ 233

Dział B

- „ 135 → rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 30 czerwca 1960 r. w sprawie rozciągnięcia przepisów ustawy o samorządzie robotniczym na niektóre przedsiębiorstwa portów morskich, komunalne przedsiębiorstwa wodociągów i kanalizacji oraz komunikacyjne, a także na przedsiębiorstwa mechanizacji rolnictwa „ 235
- „ 136 → rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 1 sierpnia 1960 r. w sprawie uposażenia nauczycieli i wychowawców „ 235
- „ 137 → rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 1 sierpnia 1960 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Głównego Komitetu Kultury Fizycznej i Turystyki oraz form nadzoru w zakresie kultury fizycznej i turystyki nad instytucjami i organizacjami „ 238
- „ 138 → rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 4 sierpnia 1960 r. o zmianie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5 września 1957 r. w sprawie uposażenia pracowników państwowego przedsiębiorstwa „Polska Poczta, Telegraf i Telefon“ „ 240
- „ 139 → rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 6 sierpnia 1960 r. w sprawie uposażenia nauczycieli zatrudnionych w Ministerstwie Oświaty na stanowiskach wymagających kwalifikacji nauczycielskich „ 242
- „ 140 → uchwała Nr 234 Rady Ministrów z dnia 20 lipca 1960 r. w sprawie utworzenia Instytutu Fizyki Jądrowej w Krakowie (wyciąg) „ 242
- „ 141 → rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 7 lipca 1960 r. w sprawie zasad wynagradzania członków komisji społeczno-lekarskiej do spraw leczenia alkoholików „ 243
- „ 142 → rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 1 sierpnia 1960 r. w sprawie podwyższenia kwot wynagrodzenia wolnego od podatku od wynagrodzeń „ 243
- „ 143 → rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 1 sierpnia 1960 r. w sprawie obniżenia skali w podatku od wynagrodzeń dla niektórych grup pracowników „ 243
- „ 144 → rozporządzenie Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac z dnia 8 lipca 1960 r. w sprawie określenia, którzy chłapnicy są pracownikami w rozumieniu dekretu o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin „ 244
- „ 145 → rozporządzenie Ministra Gospodarki Komunalnej z dnia 27 czerwca 1960 r. w sprawie bezpieczeństwa i higieny pracy w miejskich przedsiębiorstwach (zakładach) oczyszczania „ 245
- „ 146 → rozporządzenie Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej z dnia 12 lipca 1960 r. w sprawie uzupełnienia tabeli stanowisk, kwalifikacji i zaszerogowania pracowników administracyjnych, zatrudnionych w niektórych jednostkach organizacyjnych resortu zdrowia „ 249
- „ 147 → zarządzenie Przewodniczącego Komisji Planowania przy Radzie Ministrów z dnia 21 lipca 1960 r. rozciągające postanowienia uchwały Nr 52 Rady Ministrów z dnia 5 lutego 1960 r. w sprawie zasad planowania, kontroli i korekty funduszu plac w państwowych przedsiębiorstwach budowlano-montażowych na państwowe przedsiębiorstwa geologiczne podległe Prezesowi Centralnego Urzędu Geologii „ 249
- „ 148 → pismo okólne Nr 131 Prezesa Rady Ministrów z dnia 26 lipca 1960 r. w sprawie udzielania młodocianym pracownikom urlopów wypoczynkowych „ 250
- „ 149 → pismo okólne Nr 143 Prezesa Rady Ministrów z dnia 8 sierpnia 1960 r. w sprawie obowiązków pracowników inżynieryjno-technicznych przedsiębiorstw i instytutów naukowo-badawczych w resortach gospodarczych, delegowanych służbowo za granicę na praktyki i konsultacje : „ 250

D Z I A Ł A

133

UCHWAŁA RADY MINISTRÓW I CENTRALNEJ RADY ZWIĄZKÓW ZAWODOWYCH

z dnia 2 czerwca 1960 r.

w sprawie społecznych przeglądów warunków bezpieczeństwa i higieny pracy w zakładach górniczych.

(Monitor Polski z dnia 9 sierpnia 1960 r. Nr 62, poz. 292)

W celu dalszej poprawy stanu bezpieczeństwa i higieny pracy w zakładach górniczych — Rada Ministrów i Centralna Rada Związków Zawodowych uchwalają, co następuje:

§ 1. Wprowadza się we wszystkich zakładach górniczych okresowe społeczne przeglądy warunków bezpieczeństwa i higieny pracy.

§ 2. Społeczne przeglądy warunków bezpieczeństwa i higieny pracy w zakładach górniczych będą dokonywane w sposób i na zasadach ustalonych w regulaminie, stanowiącym załącznik do niniejszej uchwały.

§ 3. Wykonanie uchwały porucza się ministrom nadzorującym przedsiębiorstwa górnicze, Prezesom: Wyższego Urzędu Górniczego i Centralnego Urzędu Geologii oraz Zarządowi Głównemu Związku Zawodowego Górników i innym zainteresowanym związkom zawodowym.

§ 4. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*
Przewodniczący Centralnej Rady Związków Zawodowych: w z. *J. Kulesza*

Załącznik do uchwały Rady Ministrów i Centralnej Rady Związków Zawodowych z dnia 2 czerwca 1960 r. (poz. 292).

**REGULAMIN SPOŁECZNYCH PRZEGLĄDÓW WARUNKÓW BEZPIECZEŃSTWA I HIGIENY PRACY
W ZAKŁADACH GÓRNICZYCH****I. Powołanie zakładowej komisji.**

1. Społeczny przegląd warunków bezpieczeństwa i higieny pracy powinien być poprzedzony naradą zakładową aktywną, w której biorą udział przedstawiciele: kierownictwa przedsiębiorstwa górniczego, rady robotniczej, podstawowej organizacji partyjnej, rady zakładowej, zakładowej służby zdrowia, zakładowej organizacji Naczelnej Organizacji Technicznej, zakładowi i społeczni inspektorzy pracy oraz personel inżynieryjno-techniczny. Naradę zwołuje rada zakładowa. Na naradę należy zaprosić przedstawicieli: okręgowego urzędu górniczego, zarządu okręgowego związku zawodowego, technicznego inspektora pracy, inspektora sanitarnego oraz jednostkę nadrzędną (zjednoczenie).

2. Na naradzie dyrektor przedsiębiorstwa (kierownik zakładu) omawia stan bezpieczeństwa i higieny pracy w zakładzie, działalność kierownictwa zakładu w tym zakresie, realizację uchwał Rady Ministrów oraz zarządzeń ministra i jednostki nadrzędnej, dotyczących bezpieczeństwa i higieny pracy, jak również przedstawia zakładowy program prac w zakresie bezpieczeństwa i higieny pracy. Narada ma na celu ocenę stanu bezpieczeństwa i higieny pracy w zakładzie górniczym oraz ustalenie programu i zadań najbliższego przeglądu społecznego. Na naradzie należy położyć szczególny nacisk na usunięcie zaniedbań mających swe źródło w wadliwej organizacji pracy, w braku ładu i porządku oraz w niedostatecznej dyscyplinie pracy.

3. Narada powołuje zakładową komisję przeglądową, do której powinni wejść przedstawiciele: kierownictwa przedsiębiorstwa (zakładu), rady robotniczej, rady zakła-

dowej, społecznej inspekcji pracy, zakładowej komisji ochrony pracy, administracyjnej służby bezpieczeństwa i higieny pracy, zakładowej służby zdrowia, służby przeciwpożarowej oraz zaproszeni przedstawiciele urzędów górniczych.

4. Naradę prowadzi przewodniczący rady zakładowej.

II. Sposób dokonywania przeglądów.

1. Społecznych przeglądów warunków bezpieczeństwa i higieny pracy dokonuje komisja przeglądowa, która może powoływać zespoły robocze. Przeglądy te odbywają się we wszystkich zakładach górniczych co najmniej raz do roku. W miarę możliwości należy je przeprowadzać łącznie z generalnymi inspekcjami zakładów górniczych, w terminach uzgodnionych z jednostką nadrzędną.

2. O miejscu i terminie przeglądu należy zawiadomić okręgowy urząd górniczy, powiatowy bądź miejski komitet partyjny, zarząd okręgowy związku zawodowego, technicznego inspektora pracy, państwowego inspektora sanitarnego oraz jednostkę nadrzędną nad przedsiębiorstwem górniczym, najpóźniej na dwa tygodnie przed datą przeglądu. W zawiadomieniu należy podać program i szczegółowe zadania przeglądu.

3. Zadaniem komisji przeglądowych jest:

- 1) skontrolowanie realizacji uchwał Rady Ministrów, zarządzeń resortowego ministra i jednostki nadrzędnej oraz organów sprawujących nadzór nad bezpieczeństwem i higieną pracy w górnictwie;
- 2) przeanalizowanie wypadków przy pracy i chorób pochodzenia zawodowego oraz ustalenie źródeł i przyczyn ich powstania;

- 3) skontrolowanie realizacji zaplanowanych inwestycji z zakresu bezpieczeństwa i higieny pracy;
- 4) skontrolowanie sposobu i celowości wykorzystania funduszy przeznaczonych na bezpieczeństwo i higienę pracy.

4. Ze względu na bezpieczeństwo i higienę pracy oraz profilaktykę w zakresie walki z wypadkami i chorobami zawodowymi komisja powinna zwracać szczególną uwagę na następujące zagadnienia:

- 1) ładu i porządku w zakładzie pracy,
- 2) wentylacji wyrobisk górniczych i pomieszczeń,
- 3) zabezpieczeń przeciwpożarowych,
- 4) rodzaju stosowanego światła i oświetlenia miejsc pracy,
- 5) prawidłowego stosowania podsadzki,
- 6) właściwego przechowywania środków strzałowych,
- 7) działania łączności telefonicznej i sygnalizacyjno-alarbowej,
- 8) zaopatrzenia załogi w sprzęt ochronny, sprzęt ochronny osobistej i odzież ochronną,
- 9) zgodności z przepisami, okresu i sposobu szkolenia młodych i nowo przyjętych robotników,
- 10) stanu urządzeń higieniczno-sanitarnych na dole i na powierzchni.

5. Szczegółowe instrukcje co do sposobu przeprowadzania społecznych przeglądów warunków bezpieczeństwa

i higieny pracy w zakładach górniczych wydaje, w razie potrzeby, właściwy minister w porozumieniu z zarządem głównym związku zawodowego i Prezesem Wyższego Urzędu Górniczego.

III. Sposób wykorzystania materiałów i wniosków.

1. Po zakończeniu prac zakładowa komisja przeglądowa, na podstawie zebranych materiałów, ustala doraźne wnioski zmierzające do usunięcia stwierdzonych niedociągnięć i zaniedbań z zakresu bezpieczeństwa i higieny pracy oraz opracowuje ogólnozakładowy projekt planu poprawy warunków pracy na lata następne.

2. Zauważone podczas przeglądu uchybienia oraz wnioski doraźne powinny być ujęte w protokole i wpisane do rejestru bezpieczeństwa i higieny pracy. Protokół komisji należy przedstawić dyrektorowi przedsiębiorstwa górniczego, okręgowemu urzędowi górniczemu, technicznemu inspektorowi pracy, państwowemu inspektorowi sanitarnemu, zarządowi okręgowemu związku zawodowego oraz jednostce nadrzędnej nad przedsiębiorstwem górniczym.

3. Projekt planu poprawy warunków pracy, opracowany przez komisję zakładową, powinien być przedstawiony do zatwierdzenia na konferencji samorządu robotniczego.

134

INSTRUKCJA

GŁÓWNEGO INSPEKTORATU OCHRONY PRACY CENTRALNEJ RADY ZWIĄZKÓW ZAWODOWYCH

z dnia 15 lipca 1960 r.

w sprawie organizacji i trybu nadzoru technicznej inspekcji pracy nad warunkami pracy w spółdzielczości pracy.

Na podstawie uchwały Prezydium Centralnej Rady Związków Zawodowych oraz Zarządu Centralnego Związku Spółdzielczości Pracy z dnia 24 maja 1960 r. w sprawie wykonywania przez techniczną inspekcję pracy nadzoru nad warunkami pracy w spółdzielczości pracy, w celu dostosowania tego nadzoru do przepisów uchwał Centralnej Rady Związków Zawodowych z dnia 19 listopada 1954 r. w sprawie organizacji i trybu działania technicznej inspekcji pracy (Biuletyn CRZZ Nr 1, poz. 2) oraz z dnia 27 listopada 1954 r. w sprawie przejęcia przez instancje związkowe uprawnień terenowej inspekcji pracy (Biuletyn CRZZ Nr 1, poz. 4) ustala się, co następuje:

§ 1. Nadzór technicznej inspekcji pracy nad warunkami pracy w spółdzielczości pracy sprawowany jest na podstawie przepisów dekretu z dnia 10 listopada 1954 r. o przejęciu przez związki zawodowe zadań w dziedzinie wykonywania ustaw o ochronie, bezpieczeństwie i higienie pracy oraz sprawowania inspekcji pracy (Dz. U. Nr 52, poz. 260). Nadzorowi temu podlegają wszystkie zakłady pracy, prowadzone przez spółdzielnie pracy, niezależnie od tego, czy zatrudnieni w nich członkowie i pracownicy spółdzielni są członkami związku zawodowego.

§ 2. Nadzór technicznej inspekcji pracy nad wa-

runkami pracy w spółdzielczości pracy obejmuje:

- a) kontrolę urządzeń technicznych i sanitarnych zakładu pracy oraz warunków i organizacji pracy pod względem zabezpieczenia zdrowia i życia zatrudnionych;
- b) kontrolę przestrzegania przepisów o bezpieczeństwie i higienie pracy;
- c) kontrolę przestrzegania przepisów o stosunku pracy, o czasie pracy, o urlopiach oraz o ochronie pracy młodocianych i kobiet;
- d) opiniowanie projektów budowy i przebudowy zakładów pracy pod względem bezpieczeństwa i higieny pracy oraz udział w komisjach powoływanych do przyjmowania wybudowanych lub przebudowanych zakładów;
- e) badanie przyczyn i okoliczności wypadków przy pracy;
- f) kontrolę działalności społecznych inspektorów pracy, zarówno działających na podstawie ustawy z dnia 4 lutego 1950 r. o Społecznej Inspekcji Pracy (Dz. U. z 1955 r. Nr 20, poz. 134), jak i powołanych uchwałą Centralnego Związku Spółdzielczości Pracy Nr 333 z dnia 15 października 1957 r.;

- g) kontrolę szkolenia personelu inżynieryjno-technicznego, społecznych inspektorów pracy i załóg w zakresie bezpiecznych metod pracy;
- h) kontrolę realizacji nakładów finansowych na bhp.
- § 3. Nadzór nad spółdzielczymi zakładami pracy wykonują techniczni inspektorzy pracy do spraw spółdzielczości pracy z wyjątkiem branż, wymienionych w § 6.
- § 4. Techniczni inspektorzy pracy do spraw spółdzielczości pracy podlegają starszym inspektorom ochrony pracy CRZZ przy wojewódzkich komisjach związków zawodowych, przy których mają siedziby, i wykonują nadzór nad spółdzielczymi zakładami pracy, położonymi na terenie województwa.
- § 5. Jeżeli zakłady pracy prowadzone przez spółdzielnie pracy położone są na terenie różnych województw, nadzór nad nimi wykonuje ten techniczny inspektor pracy, na którego terenie znajduje się siedziba spółdzielni.
- § 6. Nadzór nad spółdzielczymi zakładami pracy w tych branżach, w których pracownicy są członkami branżowego związku zawodowego, wykonują techniczni inspektorzy pracy zarządu głównego tego związku zawodowego.
- § 7. Kierownikiem zakładu pracy prowadzonego przez spółdzielnię pracy, który odpowiada za warunki pracy załogi i któremu techniczny inspektor pracy wydaje nakazy usunięcia stwierdzonych uchybień, jest prezes zarządu spółdzielni, w przypadku zaś jeśli zarząd ustanowił kierownika spółdzielni — kierownik spółdzielni. Odpis nakazu techniczny inspektor pracy przesyła do wiadomości prezesowi zarządu właściwego związku spółdzielni pracy.
- § 8. Odwołania prezesów zarządów i kierowników spółdzielni pracy, których pracownicy są członkami branżowego związku zawodowego (§ 6), jak również spółdzielni pracy, zrzeszonych w krajowych związkach spółdzielni pracy, od nakazów powizytacyjnych i orzeczeń karnych technicznych inspektorów pracy rozstrzyga zarząd główny właściwego branżowego związku zawodowego.
- § 9. Odwołania prezesów zarządów i kierowników spółdzielni pracy, zrzeszonych w wojewódzkich związkach spółdzielni pracy, od nakazów powizytacyjnych i orzeczeń karnych technicznych inspektorów pracy rozstrzyga Zarząd Główny Związku Zawodowego Pracowników Gospodarki Komunalnej, Przemysłu Terenowego i Rzemiosła.
- § 10. Do technicznych inspektorów pracy do spraw spółdzielczości pracy mają zastosowanie przepisy uchwał, instrukcji i wytycznych, dotyczących organizacji i trybu działania technicznej inspekcji pracy, wydanych przez Centralną Radę Związków Zawodowych oraz Główny Inspektorat Ochrony Pracy CRZZ.
- § 11. 1. Do niniejszej instrukcji załącza się wykaz zarządów głównych związków zawodowych, właściwych do rozpatrywania odwołań od nakazów i orzeczeń karnych technicznych inspektorów pracy do spraw spółdzielczości pracy.
2. Wszelkie zmiany w tym wykazie podlegają ogłoszeniu w Biuletynie CRZZ oraz w Biuletynie CZSP.

Główny Inspektor Ochrony Pracy CRZZ:

(—) Z. Wierzbicki

Załącznik do instrukcji GIOP CRZZ
z dnia 15 lipca 1960 r.

**WYKAZ ZARZĄDÓW GŁÓWNYCH ZWIĄZKÓW ZAWODOWYCH, WŁAŚCIWYCH DO
ROZPATRYWANIA ODWOŁAŃ OD NAKAZÓW I ORZECZEŃ KARNYCH TECHNICZNYCH
INSPEKTORÓW PRACY DO SPRAW SPÓLDZIELCZOŚCI PRACY**

Lp.	Nazwa związku zawodowego	Właściwość w stosunku do spółdzielni, zrzeszonych w związkach spółdzielni pracy
1	Zarząd Główny Zw. Zaw. Prac. Gospod. Komunalnej, Przem. Terenowego i Rzemiosła	— wszystkie wojewódzkie związki spółdzielczości pracy, — Związek Spółdzielni Inwalidów, — Związek Rzem. Spółdzielni Zaopatrzenia i Zbytu, — Centrala Przem. Ludowego i Artyst. — Kraj. Zw. Sp-ni Sprzętu Med. i Labor.
2	Zarząd Główny Zw. Zaw. Prac. Przem. Włókienniczego, Odzieżowego i Skórzanego	— Kraj. Zw. Sp-ni Odzieżowych i Włókien
3	Zarząd Główny Zw. Zaw. Prac. Przem. Chemicznego	— Kraj. Zw. Sp-ni Garbarskich i Skórzanych
4	Zarząd Główny Zw. Zaw. Prac. Leśnych i Przem. Drzewnego	— Kraj. Zw. Sp-ni Farmaceut. i Chem.
5	Zarząd Główny Zw. Zaw. Prac. Transportu Drog. i Lotniczego	— Kraj. Zw. Sp-ni Meblarskich
6	Zarząd Główny Zw. Zaw. Młynarzy i Portowców	— Kraj. Zw. Sp-ni Transportowych
7	Zarząd Główny Zw. Zaw. Prac. Poligraf.	— Kraj. Zw. Sp-ni Rybackich
8	Zarząd Główny Zw. Zaw. Prac. Służby Zdrowia	— spółdzielnie poligraficzne — spółdzielnie lekarskie i zdrowia,

D Z I A Ł B

135

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 30 czerwca 1960 r.

w sprawie rozciągnięcia przepisów ustawy o samorządzie robotniczym na niektóre przedsiębiorstwa portów morskich, komunalne przedsiębiorstwa wodociągów i kanalizacji oraz komunikacyjne, a także na przedsiębiorstwa mechanizacji rolnictwa.

(Dziennik Ustaw z dnia 6 sierpnia 1960 r. Nr 37, poz. 211)

Na podstawie art. 2 ustawy z dnia 20 grudnia 1958 r. o samorządzie robotniczym (Dz. U. Nr 77, poz. 397), w uzgodnieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozciąga się przepisy ustawy z dnia 20 grudnia 1958 r. o samorządzie robotniczym (Dz. U. Nr 77, poz. 397) na następujące przedsiębiorstwa:

- 1) na przedsiębiorstwa portów morskich,
- 2) na komunalne przedsiębiorstwa wodociągów i kanalizacji oraz komunikacyjne,
- 3) na przedsiębiorstwa mechanizacji rolnictwa nadzorowane przez Ministra Rolnictwa.

§ 2. 1. Traci moc rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 8 października 1958 r. w sprawie rozciągnięcia mocy obowiązującej ustawy z dnia 19 listopada 1956 r. o radach robotniczych na państwowe ośrodki maszynowe (Dz. U. Nr 62, poz. 306).

2. W zakresie unormowanym w niniejszym rozporządzeniu tracą moc przepisy:

- 1) rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 maja 1957 r. w sprawie rozciągnięcia mocy obowiązującej ustawy z dnia 19 listopada 1956 r. o radach robotniczych na przedsiębiorstwa usługowo-transportowe resortu żegluga (Dz. U. Nr 33, poz. 143),
- 2) rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 20 września 1957 r. w sprawie rozciągnięcia przepisów ustawy o radach robotniczych na niektóre przedsiębiorstwa resortu gospodarki komunalnej (Dz. U. Nr 51, poz. 250).

§ 3. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

136

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 1 sierpnia 1960 r.

w sprawie uposażenia nauczycieli i wychowawców.

(Dziennik Ustaw z dnia 13 sierpnia 1960 r. Nr 38, poz. 223)

Na podstawie art. 5 pkt 2 i 3 oraz art. 7 ust. 2 ustawy z dnia 4 lutego 1949 r. o uposażeniu pracowników państwowych (Dz. U. Nr 7, poz. 39) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 20 maja 1954 r. w sprawie uposażenia nauczycieli i wychowawców (Dz. U. z 1954 r. Nr 26, poz. 103 i Nr 31, poz. 127, z 1955 r. Nr 42, poz. 256, z 1956 r.

Nr 37, poz. 168 i z 1958 r. Nr 52, poz. 249) wprowadza się następujące zmiany:

1) § 2 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 2. 1. Stawki miesięcznego uposażenia zasadniczego nauczycieli i wychowawców wymienionych w § 1 w zależności od posiadanego wykształcenia i stażu pracy ustala się, jak następuje:

Nr kolejny	Kategoria nauczycieli	Staż pracy				
		od lat 3	od 3 do 9 lat	od 9 do 15 lat	od 15 do 25 lat	ponad 25 lat
1	Nauczyciele i wychowawcy wymienieni w § 1, z wyjątkiem wychowawczyń przedszkoli, posiadający:					
	a) średnie wykształcenie pedagogiczne lub wykształcenie równorzędne	1.000	1.050	1.150	1.250	1.400
	b) studium nauczycielskie lub wykształcenie równorzędne	1.100	1.200	1.300	1.400	1.550
	c) studia wyższe lub wykształcenie równorzędne	1.200	1.300	1.450	1.600	1.800
	d) mniej niż średnie wykształcenie pedagogiczne	300	300	300	300	300

Nr	Kategoria nauczycieli	Staż pracy				
		do 3 lat	od 3 do 9 lat	od 9 do 15 lat	od 15 do 25 lat	ponad 25 lat
2	Wychowawczynie przedszkoli posiadające:					
	a) liceum pedagogiczne dla wychowawczyń przedszkoli lub wykształcenie równorzędne	850	910	1.000	1.070	1.190
	b) wyższy kurs metodyki wychowania przedszkolnego lub studia równorzędne	980	1.080	1.180	1.240	1.340
	c) studia wyższe lub wykształcenie równorzędne	1.040	1.140	1.240	1.380	1.550
	d) wykształcenie niższe niż określone w pkt 2 lit. a)	720	720	720	720	720

2) § 19 otrzymuje brzmienie:

„§ 19. 1. Nauczycielom (wychowawcom) zajmującym niżej wymienione stanowiska przysługują następujące dodatki funkcyjne:

Nr kolejny	Stanowisko	Miesięcznie zł
1	a) Kierownik szkoły podstawowej liczącej do 6 oddziałów	150
	Kierownik szkoły podstawowej liczącej od 7 do 10 oddziałów	280
	Kierownik szkoły podstawowej liczącej od 11 do 21 oddziałów	400
	Kierownik szkoły podstawowej liczącej ponad 21 oddziałów	600
	b) Kierownik podstawowej szkoły ćwiczeń	400
c)	Zastępca kierownika szkoły podstawowej	200
	d) Kierownik punktu filialnego szkoły podstawowej	100
2	Kierownik szkoły podstawowej specjalnej liczącej do 7 oddziałów	350
	Kierownik szkoły podstawowej specjalnej liczącej ponad 7 oddziałów	400
3	a) Dyrektor liceum ogólnokształcącego liczącego do 11 oddziałów	500
	Dyrektor liceum ogólnokształcącego liczącego od 12 do 22 oddziałów	700
	Dyrektor liceum ogólnokształcącego liczącego ponad 22 oddziały	900
	b) Zastępca dyrektora liceum ogólnokształcącego	400
4	a) Dyrektor — państwowej szkoły technicznej (ekonomicznej, gospodarczej), — technikum zawodowego, — zasadniczej szkoły zawodowej (każdego rodzaju), — szkoły mistrzów (majstrów), — rocznej szkoły budowlanej, — zakładu zbiorczego	
	liczących do 10 oddziałów	600
	liczących od 11 do 20 oddziałów	750
	liczących ponad 20 oddziałów	900
	b) Zastępca dyrektora szkoły wymienionej w pkt 4 lit. a) do 12 oddziałów	500
	Zastępca dyrektora szkoły wymienionej w pkt 4 lit. a) ponad 12 oddziałów	600
	c) Kierownik wydziału w szkole zawodowej	300
	d) Kierownik warsztatów szkolnych szkolących do 300 uczniów	300
	Kierownik warsztatów szkolnych szkolących od 300 do 450 uczniów	400
	Kierownik warsztatów szkolnych szkolących ponad 450 uczniów	500
e) Zastępca kierownika warsztatów szkolnych	200	
5	a) Dyrektor liceum pedagogicznego liczącego do 9 oddziałów	600
	Dyrektor liceum pedagogicznego liczącego od 10 do 15 oddziałów	800
	Dyrektor liceum pedagogicznego liczącego ponad 15 oddziałów	900
	b) Zastępca dyrektora liceum pedagogicznego	500

Nr kolejny	Stanowisko	Miesięcznie zł
6	a) Dyrektor studium nauczycielskiego liczącego do 12 oddziałów (grup)	800
	Dyrektor studium nauczycielskiego liczącego ponad 12 oddziałów	1000
	b) Zastępca dyrektora studium nauczycielskiego	600
	c) Dyrektor Państwowego Instytutu Pedagogiki Specjalnej	1000
	d) Zastępca dyrektora Państwowego Instytutu Pedagogiki Specjalnej	600
e) Dyrektor Centralnego Studium Doskonalenia Kadr	700	
7	a) Dyrektor Centralnego Ośrodka Metodycznego	1500
	b) Wicedyrektor Centralnego Ośrodka Metodycznego	1100
	c) Kierownik sekcji Centralnego Ośrodka Metodycznego	900
	d) Instruktor Centralnego Ośrodka Metodycznego	400
	e) Dyrektor okręgowego ośrodka metodycznego	1000
	f) Wicedyrektor okręgowego ośrodka metodycznego	800
	g) Kierownik sekcji okręgowego ośrodka metodycznego	700
	h) Instruktor okręgowego ośrodka metodycznego	300
	i) Kierownik powiatowego ogniska metodycznego	250
8	a) Dyrektor (kierownik) zakładu wychowawczego lub pogotowia opiekuńczego liczącego do 80 wychowanków	500
	liczącego ponad 80 wychowanków	650
	b) Dyrektor specjalnego zakładu wychowawczego liczącego do 70 wychowanków	400
	Dyrektor specjalnego zakładu wychowawczego liczącego od 71 do 120 wychowanków	500
	Dyrektor specjalnego zakładu wychowawczego liczącego ponad 120 wychowanków	600
	c) Kierownik domu dziecka liczącego do 60 wychowanków	300
	Kierownik domu dziecka liczącego od 61 do 120 wychowanków	400
Kierownik domu dziecka liczącego ponad 120 wychowanków	500	
d) Kierownik ośrodka selekcji i kwalifikacji dzieci upośledzonych	200	
e) Zastępca dyrektora zakładu wychowawczego, specjalnego zakładu wychowawczego lub kierownika pogotowia opiekuńczego	250	
f) Zastępca kierownika domu dziecka	200	
9	a) Dyrektor Młodzieżowego Domu Kultury	400
	b) Zastępca dyrektora Młodzieżowego Domu Kultury	250
	c) Kierownik Domu Kultury Dzieci i Młodzieży	300
	d) Kierownik pracowni Młodzieżowego Domu Kultury	150
10	a) Dyrektor wojewódzkiej biblioteki pedagogicznej	600
	b) Zastępca dyrektora wojewódzkiej biblioteki pedagogicznej	400
	c) Kierownik wydziału wojewódzkiej biblioteki pedagogicznej	300
	d) Kierownik powiatowej biblioteki pedagogicznej	300
11	Kierownik poradni psychologicznej	500
12	Kierownik wojewódzkiego ośrodka krajoznawczo-turystycznego	300
	Kierownik ośrodka sportowego do 500 uczestników	300
	Kierownik ośrodka sportowego ponad 500 uczestników	400
13	Kierownik internatu liczącego do 200 wychowanków	350
	Kierownik internatu liczącego ponad 200 wychowanków	450
14	a) Kierownik szkoły przysposobienia rolniczego liczącej do 20 uczniów	150
	Kierownik szkoły przysposobienia rolniczego liczącej od 21 do 50 uczniów	250
	Kierownik szkoły przysposobienia rolniczego liczącej ponad 50 uczniów	350

Nr kolejny	Stanowisko	Miesięcznie zł
	b) Kierownik szkoły przysposobienia zawodowego liczącej do 30 uczniów Kierownik szkoły przysposobienia zawodowego liczącej od 31 do 50 uczniów Kierownik szkoły przysposobienia zawodowego liczącej od 51 do 100 uczniów Kierownik szkoły przysposobienia zawodowego liczącej od 101 do 150 uczniów Kierownik szkoły przysposobienia zawodowego liczącej ponad 150 uczniów	150 250 300 400 500
15	a) Kierowniczką przedszkola 9-godzinnego liczącego do 2 oddziałów Kierowniczką przedszkola 9-godzinnego liczącego ponad 2 oddziały b) Kierowniczką przedszkola 5-godzinnego liczącego do 2 oddziałów Kierowniczką przedszkola 5-godzinnego liczącego ponad 2 oddziały	250 300 150 200
16	Kierownik świetlicy szkolnej, ogrodu jordanowskiego, placu zabaw, liczących do 200 wychowanków liczących ponad 200 wychowanków	200 250

2. Właściwy minister lub upoważniony przez niego organ szkolny niższej instancji może:

a) podwyższyć określone w ust. 1 stawki dodatków funkcyjnych do 100% dla dyrektorów (kierowników) kierujących:

- zakładem zbiorczym,
- szkołą, która nie posiada zastępcy dyrektora (kierownika) przewidzianego obowiązującymi normami obsady stanowisk zastępców dyrektorów (kierowników),
- szkołą zawodową wielokierunkową;

b) przyznać dyrektorom (kierownikom) kierującym połączonymi w zakresie kierownictwa dwiema lub więcej szkołami mieszczącymi się w jednym budynku odrębny dodatek za kierownictwo drugą i następnymi szkołami do wysokości odpowiadającej podwójnej kwocie dodatków funkcyjnych przypadających w

myśl ust. 1 za kierownictwo tymi szkołami. Kwota odrębnego dodatku nie może przekraczać więcej niż o 100% a w wyjątkowo uzasadnionych przypadkach — o 150% kwoty najwyższego dodatku funkcyjnego należnego za kierownictwo jednej z połączonych szkół.“;

3) § 14 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Nauczycielom szkół podstawowych przysługuje się dodatkowe wynagrodzenie za nauczanie w klasach łączonych. Wysokość tego wynagrodzenia ustala się w zależności od liczby godzin nauczania w klasach łączonych, licząc 1 godzinę nauki w tych klasach za 1,15 godziny“.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 września 1960 r.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

137

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 1 sierpnia 1960 r.

w sprawie szczegółowego zakresu działania Głównego Komitetu Kultury Fizycznej i Turystyki oraz form nadzoru w zakresie kultury fizycznej i turystyki nad instytucjami i organizacjami.

(Dziennik Ustaw z dnia 13 sierpnia 1960 r. Nr 38, poz. 224)

Na podstawie art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 17 lutego 1960 r. o organizacji spraw kultury fizycznej i turystyki (Dz. U. Nr 10, poz. 65) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Do zakresu działania Głównego Komitetu Kultury Fizycznej i Turystyki, zwanego dalej „Komitetem“, w dziedzinie kultury fizycznej i turystyki należą sprawy:

1) ustalania kierunków i programów rozwoju kultury fizycznej i turystyki oraz opracowywania w tym zakresie — z uwzględnieniem zadań wynikających z narodowych planów gospodarczych — perspektywicznych, wieloletnich i rocznych planów, jak również koordynowania i kontrolowania realizacji zadań objętych tymi planami;

2) inwestycji w zakresie kultury fizycznej i turystyki, a w szczególności:

- a) koordynowania zamierzeń oraz planów inwestycyjnych organów państwowych, instytucji i organizacji,
- b) ustalania wytycznych w sprawie projektowania, typizacji i normatywów oraz zasad realizacji urządzeń kultury fizycznej i turystyki,
- c) kontroli działalności inwestycyjnej instytucji i organizacji,
- d) popierania społecznej inicjatywy w dziedzinie inwestycji;

3) koordynowania rozdziału środków finansowych z budżetu Państwa przeznaczonych na cele kultury fizycznej i turystyki, jak również

- środków finansowych organizacji społecznych kultury fizycznej i turystyki;
- 4) wytyczania kierunków, koordynacji, kontroli oraz nadzoru nad działalnością organizacji społecznych kultury fizycznej i turystyki, jak również innych organizacji społecznych w zakresie spraw kultury fizycznej i turystyki oraz związanej z tym działalności finansowej;
 - 5) ustalania wytycznych w sprawie form organizacyjnych społecznego ruchu kultury fizycznej i turystyki;
 - 6) badania i opiniowania celowości oraz rozmia-
rów działalności gospodarczej organizacji społecznych kultury fizycznej i turystyki;
 - 7) ustalania zasad wynagradzania pracowników w instytucjach i organizacjach kultury fizycznej i turystyki, z wyjątkiem instytucji podległych naczelnym organom administracji państwowej;
 - 8) popierania i koordynowania działalności naukowo-badawczej w zakresie kultury fizycznej i turystyki, w szczególności ustalania wytycznych do programów badań w tym zakresie;
 - 9) współudziału w ustalaniu potrzeb i kierunków produkcji sprzętu sportowego i turystycznego oraz zaopatrzenia w tym zakresie;
 - 10) szkolenia kadr kultury fizycznej i turystyki oraz ustalania programów szkolenia i przysposobienia pracowników instytucji i organizacji działających w zakresie organizowania i obsługi turystyki, jak również koordynacji tego szkolenia;
 - 11) popierania rozwoju kultury fizycznej i turystyki we wszystkich ich formach oraz podnoszenia poziomu obsługi ruchu turystycznego;
 - 12) nadzoru nad komitetami kultury fizycznej i turystyki prezydiów rad narodowych oraz podporządkowanymi Komitetowi szkołami wychowania fizycznego i turystyki, Zjednoczeniem Przemysłu Sprzętu Sportowego i innymi instytucjami, w zakresie ustalonym obowiązującymi przepisami;
 - 13) wydawania przepisów i decyzji w sprawach nie wymienionych wyżej, a należących do właściwości Komitetu.
2. Do zakresu działania Komitetu w dziedzinie kultury fizycznej należą sprawy:
- 1) urządzeń kultury fizycznej, a w szczególności ich rozbudowy, prawidłowego rozmieszczenia oraz zasad eksploatacji i wykorzystania;
 - 2) współpracy i wymiany międzynarodowej, a w szczególności:
 - a) reprezentowania kultury fizycznej za granicą,
 - b) opracowywania centralnych planów dewizowych,
 - c) koordynowania i kontrolowania w tym zakresie działalności instytucji i organizacji.
 - 3) propagandy i informacji oraz koordynowania w tym zakresie działalności instytucji i organizacji.
3. Do zakresu działania Komitetu w dziedzinie turystyki należą sprawy:
- 1) ustalania zasad zagospodarowania turystycznego kraju, a w szczególności:
 - a) zagospodarowania rejonów i miejscowości turystyczno-wypoczynkowych oraz szlaków turystycznych,
 - b) rozwoju i rozmieszczenia urządzeń zapewniających prawidłową obsługę turystyki,
 - c) prawidłowego wykorzystania tych urządzeń;
 - 2) bieżącego koordynowania działalności w zakresie organizowania i obsługi turystyki, wykonywanej przez organy państwowe, instytucje i organizacje oraz osoby fizyczne;
 - 3) turystyki zagranicznej, zasad jej organizacji i obsługi, a w szczególności:
 - a) reprezentowania turystyki za granicą,
 - b) opracowywania i koordynowania programów jej rozwoju,
 - c) koordynowania i kontrolowania działalności instytucji i organizacji w zakresie organizacji i obsługi turystyki,
 - d) opracowywania centralnych planów dewizowych;
 - 4) informacji, propagandy i wydawnictw turystycznych oraz koordynowania w tym zakresie działalności organów państwowych instytucji i organizacji;
 - 5) zarządzania Centralnym Funduszem Turystyki i Wypoczynku oraz opiniowania projektów statutów terenowych funduszy turystyki i wypoczynku.
4. Zadaniem Komitetu w zakresie turystyki objęte są wszystkie formy ruchów turystyczno-krajoznawczych i wypoczynkowych, indywidualnych, grupowych i masowych.
5. W sprawach wymienionych w ust. 1, 2 i 3 Komitet działa w porozumieniu z zainteresowanymi naczelnymi organami administracji państwowej w granicach ich właściwości.
- § 2. Komitet współdziała w zakresie swoich zadań z masowymi organizacjami społecznymi, a w szczególności ze związkami zawodowymi, organizacjami młodzieżowymi i spółdzielczymi.
- § 3. Przedmiotem koordynacji Komitetu są w szczególności opracowywane przez naczelne organy administracji państwowej, prezydia wojewódzkich rad narodowych (rad narodowych miast wyłączonych z województw), instytucje oraz organizacje:
- 1) plany działalności programowej i finansowej w dziedzinie kultury fizycznej i turystyki,
 - 2) zamierzenia w zakresie wykorzystania bazy turystycznej, w tym sieci urządzeń noclegowych,
 - 3) wytyczne do planów produkcji i zaopatrzenia w sprzęt sportowy i turystyczny,
 - 4) plany innych urządzeń i usług na rzecz turystyki, z wyjątkiem usług handlowych i gastronomicznych,
 - 5) plany międzynarodowej wymiany w dziedzinie kultury fizycznej i turystyki,
 - 6) plany zagospodarowania przestrzennego w zakresie kultury fizycznej i turystyki obejmujące regiony i miejscowości turystyczno-wypoczynkowe oraz plany inwestycyjne w tym zakresie.
- § 4. 1. Sprawy należące do zakresu działania Komitetu rozpatrywane są na posiedzeniach Komitetu, jego Prezydium lub podkomitetów w trybie określonym w statucie.

2. Wytyczne, opinie i wnioski Komitetu ujmowane są w uchwałach.

3. Zarządzenia, instrukcje, wytyczne oraz decyzje administracyjne w sprawach należących do właściwości Komitetu wydaje Przewodniczący Komitetu.

§ 5. 1. Nadzór nad instytucjami i organizacjami działającymi w zakresie kultury fizycznej i turystyki jest wykonywany w szczególności przez:

- 1) wypowiedzanie się co do celowości powstawania i istnienia poszczególnych instytucji i organizacji,
- 2) badanie zgodności działania instytucji i organizacji z kierunkami oraz planami rozwoju kultury fizycznej i turystyki,
- 3) kontrolę przestrzegania przez organizacje obowiązujących przepisów.

2. Jeżeli działalność organizacji społecznych kultury fizycznej i turystyki wykracza w zakresie spraw kultury fizycznej i turystyki lub wynikającej z nich działalności finansowej przeciwko obowiązującym przepisom, ustalonym sposobom oraz zakresowi ich działania lub kierunkom rozwoju kultury fizycznej i turystyki — Komitet ma prawo stosownie do okoliczności:

- 1) zwrócić uwagę na dostrzeżone uchybienia i żądać ich usunięcia w określonym terminie,
- 2) odmówić pomocy finansowej, organizacyjnej lub innego poparcia,
- 3) żądać cofnięcia niedopuszczalnych uchwał lub decyzji pod rygorem ich zawieszenia bądź wprost zawiesić te uchwały lub decyzje,
- 4) zdyskwalifikować działacza w zakresie pełnienia funkcji społecznych w organizacjach,

5) żądać zwołania nadzwyczajnego walnego zebrania.

3. Niezależnie od środków nadzoru wymienionych w ust. 2 Komitet może występować z wiążącymi wnioskami do organów spraw wewnętrznych prezydium właściwych rad narodowych o zastosowanie odpowiednich środków nadzoru określonych w obowiązujących przepisach o stowarzyszeniach.

4. Przepisy ust. 2 pkt 1—3 stosuje się odpowiednio do instytucji oraz innych organizacji zajmujących się sprawami kultury fizycznej i turystyki. W stosunku do instytucji podległych naczelnym organom administracji państwowej Komitet może występować do tych organów z wiążącymi wnioskami o zastosowanie odpowiednich środków nadzoru.

5. W zakresie statutowej działalności w dziedzinie kultury fizycznej i turystyki prowadzonej przez związki zawodowe Komitet przekazuje właściwym ich organom swoje uwagi i wnioski w sprawie stwierdzonych uchybień i środków zmierzających do ich usunięcia.

6. Przepisy ust. 1—4 nie naruszają uprawnień innych organów w zakresie nadzoru nad instytucjami i organizacjami.

§ 6. Wykonanie rozporządzenia porucza się Przewodniczącemu Głównego Komitetu Kultury Fizycznej i Turystyki oraz zainteresowanym ministrom.

§ 7. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów *J. Cyrankiewicz*

138

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 4 sierpnia 1960 r.

o zmianie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5 września 1957 r. w sprawie uposażenia pracowników państwowego przedsiębiorstwa „Polska Poczta, Telegraf i Telefon“.

(Dziennik Ustaw z dnia 13 sierpnia 1960 r. Nr 38, poz. 226)

Na podstawie art. 18 ust. 2, 4 i 7 przepisów z dnia 22 marca 1928 r. o utworzeniu państwowego przedsiębiorstwa „Polska Poczta, Telegraf i Telefon“ (Dz. U. z 1932 r. Nr 105, poz. 879) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 5 września 1957 r. w sprawie uposażenia pracowników państwowego przedsiębiorstwa „Polska Poczta, Telegraf i Telefon“ (Dz. U. Nr 49, poz. 236) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) po § 4 dodaje się nowe §§ 4a, 4b, 4c, 4d, 4e, 4f w brzmieniu:

„§ 4a. 1. Pracownicy zatrudnieni w pełnym wymiarze czasu pracy otrzymują dodatek za nieprzerwany czas pracy w zależności od stażu pracy w państwowym przedsiębiorstwie „Polska Poczta, Telegraf i Telefon“ po dniu 22 lipca 1944 r.

2. Do stażu pracy uprawniającego do dodatku za nieprzerwany czas pra-

cy wlicza się ponadto z uwzględnieniem daty określonej w ust. 1:

- 1) czas pracy w Ministerstwie Łączności oraz w jednostkach, których działalność została włączona do państwowego przedsiębiorstwa „Polska Poczta, Telegraf i Telefon“;
- 2) czas pracy w służbie łączności za granicą pracowników, którzy w ramach repatriacji powrócili do kraju,
- 3) czas pracy w organizacjach partyjnych i związkowych,
- 4) czas pracy, zaliczalny do wysługi lat na podstawie szczególnych przepisów prawnych,
- 5) czas urlopu bezpłatnego w granicach nie przekraczających dwóch lat, udzielonego pracownikowi państwowego przedsiębiorstwa „Polska Poczta, Tele-

- graf i Telefon“ w związku z czasowym pełnieniem pracy w innych jednostkach organizacyjnych wchodzących w skład resortu łączności; zasady wliczania do stażu pracy czasu innych urlopów bezpłatnych ustali Minister Łączności w porozumieniu z Komitetem Pracy i Płac i Zarządem Głównym Związku Zawodowego Pracowników Łączności.
3. Nie wlicza się do stażu pracy uprawniającego do przyznania dodatku za nieprzerwany czas pracy czasu zawieszenia w służbie, jeżeli postępowanie karne lub dyscyplinarne zakończyło się ukaraniem pracownika.
- § 4b. 1. Pracownik, z którym po dniu 30 września 1960 r. rozwiązano stosunek pracy i z którym następnie zawarto stosunek pracy, traci prawo do zaliczenia przepracowanego uprzednio czasu pracy w państwowym przedsiębiorstwie „Polska Poczta, Telegraf i Telefon“ do stażu pracy.
2. Za rozwiązanie stosunku pracy w rozumieniu ust. 1 nie uważa się przejścia do pracy w Ministerstwie Łączności, w organizacjach partyjnych i związkowych oraz uzyskania urlopu bezpłatnego, którego czas trwania wlicza się do stażu pracy w myśl przepisów § 4a ust. 2, pkt 5.
3. Okres pracy, o którym jest mowa w ust. 1, może być zaliczony do stażu pracy uzasadniającego przyznanie dodatku za nieprzerwany czas pracy za zgodą Ministra Łączności.
- § 4c. 1. Dodatek za nieprzerwany czas pracy wynosi po 5 latach służby 5%, po 10 latach 10%, po 15 latach 15% rocznego uposażenia zasadniczego, przysługującego pracownikowi w okresie od 1 października jednego roku do 30 września roku następnego.
2. Dodatek za nieprzerwany czas pracy nie podlega podatkowi od wynagrodzeń.
- § 4d. 1. Dodatek za nieprzerwany czas pracy przysługuje pracownikowi, który w dniu 30 września spełnia warunki wymagane do jego uzyskania.
2. Dodatek płatny jest raz w roku w dniu 18 października.
- § 4e. 1. Dodatek za nieprzerwany czas pracy przyznaje się pod warunkiem nienagannej pracy.
2. Pracownikowi, który w roku poprzedzającym wypłatę dodatku, opuścił pracę bez usprawiedliwienia, przyznaje się dodatek za nieprzerwany czas pracy zmniejszony:
- 1) za jeden opuszczony dzień — o 25%,
 - 2) za dwa opuszczone dni — o 50%.
3. Pracownikowi, który w roku poprzedzającym wypłatę dodatku za nieprzerwany czas pracy opuścił bez usprawiedliwienia więcej niż dwa dni pracy, dodatek ten nie przysługuje.
4. Dodatek za nieprzerwany czas pracy nie może być przyznany pracownikowi ukaranemu w drodze postępowania karnego lub dyscyplinarnego w ciągu roku poprzedzającego wypłatę.
- § 4f. 1. Pracownikowi, z którym został rozwiązany stosunek pracy przed dniem 18 października, a który w roku poprzedzającym tę datę pozostawał w stosunku pracy co najmniej przez okres 3 miesięcy, przyznaje się dodatek za nieprzerwany czas pracy w wysokości proporcjonalnej do czasu trwania stosunku pracy w danym roku z wyjątkiem przypadków:
- 1) gdy rozwiązanie stosunku pracy nastąpiło na wniosek pracownika,
 - 2) gdy rozwiązanie stosunku pracy nastąpiło z przyczyn uzasadniających zwolnienie pracownika z pracy bez wypowiedzenia.
2. Wypłata dodatku za nieprzerwany czas pracy obliczonego w sposób podany w ust. 1 powinna nastąpić w ostatnim dniu trwania stosunku pracy.“;
- 2) § 23 otrzymuje brzmienie:
- „§ 23. 1. Pozostają w mocy dotychczasowe uprawnienia pracowników służby ruchu telekomunikacyjnego do dodatku za wysługę lat, z tym że jeżeli dodatek ten jest niższy niż dodatek określony w § 4c — to pracownikom przysługuje wyrównanie do wysokości dodatku przewidzianego w § 4c. Wypłata wyrównania następuje w terminie przewidzianym w § 4d.
2. Do pracowników wymienionych w ust. 1 mają zastosowanie przepisy §§ 4a, 4b i 4e.“
- § 2. Pierwsza wypłata dodatku za nieprzerwany czas pracy nastąpi w dniu 18 października 1960 r.
- § 3. Wykonanie rozporządzenia porucza się Przewodniczącemu Komitetu Pracy i Płac, Ministrowi Finansów, Przewodniczącemu Komisji Planowania przy Radzie Ministrów oraz Ministrowi Łączności.
- § 4. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: w z. P. Jaroszewicz

139

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 6 sierpnia 1960 r.

w sprawie uposażenia nauczycieli zatrudnionych w Ministerstwie Oświaty na stanowiskach wymagających kwalifikacji nauczycielskich.*(Dziennik Ustaw z dnia 13 sierpnia 1960 r. Nr 38, poz. 227)*

Na podstawie art. 5, 7, 8 ust. 2 i 37 ust. 2 ustawy z dnia 4 lutego 1949 r. o uposażeniu pracowników państwowych (Dz. U. Nr 7, poz. 39) zarządza się, co następuje:

§ 1. Nauczyciele zatrudnieni w departamentach szkolnych Ministerstwa Oświaty na stanowiskach wymagających kwalifikacji nauczycielskich

otrzymują uposażenie zasadnicze, jakie przysługiwałoby im w służbie nauczycielskiej.

§ 2. 1. Nauczycielom wymienionym w § 1 przyznaje się dodatek funkcyjny i specjalny dodatek pedagogiczny według poniższej tabeli stanowisk wymagających kwalifikacji nauczycielskich:

Nr kolejny	Stanowisko uprawniające do dodatku	Miesięczna kwota dodatku	
		funkcyjnego	specjalnego pedagogicznego
1	2	3	4
1	Dyrektor departamentu	700	1.500
2	Wicedyrektor departamentu	600	1.100
3	Naczelnik wydziału	550	950
4	Wizytator, starszy inspektor warsztatów szkolnych	400	700
5	Inspektor warsztatów szkolnych oraz starszy radca	300	600

2. Pracownikom wykonującym funkcje nadzoru pedagogicznego w dziale szkolnictwa zawodowego posiadającym stopień magistra Minister Oświaty może podwyższyć dodatek specjalny pedagogiczny o kwotę nie przekraczającą 30% stawki tego dodatku ustalonej w ust. 1.

§ 3. Pracownik otrzymujący dodatek pedagogiczny nie może równocześnie pobierać innych stałych dodatków przyznanych na podstawie art. 8 ust. 2 ustawy z dnia 4 lutego 1949 r. o uposażeniu pracowników państwowych (Dz. U. Nr 7, poz. 39).

§ 4. W razie niepełnienia przez pracownika

obowiązków służbowych przez okres trzech miesięcy, o terminie wstrzymania wypłaty specjalnego dodatku pedagogicznego po upływie tego okresu decyduje Minister Oświaty.

§ 5. W zakresie unormowanym niniejszym rozporządzeniem tracą moc dotychczasowe przepisy dotyczące uposażenia zasadniczego, dodatków funkcyjnych i dodatków specjalnych dla pracowników objętych § 1 niniejszego rozporządzenia.

§ 6. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 września 1960 r.

Prezes Rady Ministrów: w z. P. Jaroszewicz

140

UCHWAŁA Nr 234 RADY MINISTRÓW

z dnia 20 lipca 1960 r.

w sprawie utworzenia Instytutu Fizyki Jądrowej w Krakowie.*(Monitor Polski z dnia 17 sierpnia 1960 r. Nr 64, poz. 303)**(Wyciąg)*

Na podstawie art. 1 ustawy z dnia 8 stycznia 1951 r. o tworzeniu instytutów naukowo-badawczych dla potrzeb gospodarki narodowej (Dz. U. Nr 5, poz. 38) w brzmieniu nadanym przez art. 81 ustawy z dnia 15 grudnia 1951 r. o szkolnictwie wyższym i o pracownikach nauki (Dz. U. z 1956 r. Nr 45, poz. 205) Rada Ministrów uchwala, co następuje:

§ 1. Z Instytutu Badań Jądrowych w Warszawie, podległego organizacyjnie Pełnomocnikowi Rządu do Spraw Wykorzystania Energii Jądrowej, wyłącza się Ośrodek Fizyki Jądrowej w Krakowie i przekształca w instytut naukowy pod

nazwą „Instytut Fizyki Jądrowej w Krakowie“, zwany dalej „Instytutem“.

§ 6. Pracownicy Instytutu będą wynagradzani według zasad uchwały nr 123 Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 29 kwietnia 1958 r. w sprawie wynagradzania pracowników zatrudnionych w jednostkach podległych Pełnomocnikowi Rządu do Spraw Wykorzystania Energii Jądrowej.

§ 8 Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: w z. P. Jaroszewicz

141

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 7 lipca 1960 r.

**w sprawie zasad wynagradzania członków komisji społeczno-lekarskiej do spraw leczenia alkoholi-
ków.***(Dziennik Ustaw z dnia 6 sierpnia 1960 r. Nr 37, poz. 217)*

Na podstawie art. 19 § 3 ustawy z dnia 10 grudnia 1959 r. o zwalczaniu alkoholizmu (Dz. U. Nr 69, poz. 434) zarządza się co następuje:

§ 1. 1. Członkowie komisji społeczno-lekarskiej do spraw leczenia alkoholi-ków, działającej:

- 1) przy organie do spraw zdrowia prezydium powiatowej (miejskiej, dzielnicowej) rady narodowej lub
- 2) przy zakładzie leczenia zamkniętego, otrzymują wynagrodzenie za udział w posiedzeniach tych komisji.

2. Wynagrodzenie za udział w posiedzeniu komisji wynosi:

- 1) dla przewodniczącego komisji — 38 zł
- 2) dla członka i protokolanta (sekretarza) komisji — 25 zł.

3. Wynagrodzenie dla członka komisji-lekarza może być w uzasadnionych przypadkach podwyższone, nie więcej jednak niż do 38 zł.

4. Wynagrodzenie protokolanta (sekretarza) komisji może być w uzasadnionych przypadkach ustalone ryczałtowo w wysokości nie przekraczającej 400 zł miesięcznie.

5. Wynagrodzenia określone w ust. 2 i 3 wypłaca się tylko za udział w posiedzeniu komisji, odbytym poza godzinami urzędowymi.

§ 2. 1. Członkowi komisji społeczno-lekarskiej,

biorącemu udział w posiedzeniu komisji w godzinach służbowych, który w związku z tym utracił zarobek, przysługuje zwrot utraconego zarobku.

2. Wysokość utraconego zarobku powinna być udowodniona ilością czasu poświęconego pracom komisji łącznie z dojazdem oraz przeciętną dziennego lub godzinowego zarobku, stosowaną przy obliczaniu wynagrodzenia za urlop wypoczynkowy.

3. Członkowi komisji, korzystającemu ze zwrotu utraconego zarobku, nie przysługuje wynagrodzenie przewidziane w § 1.

§ 3. Zamiejscowi członkowie komisji społeczno-lekarskiej otrzymują niezależnie od wynagrodzenia i zwrotu utraconego zarobku zwrot kosztów przejazdu oraz diety i należność za noclegi według norm ustalonych dla pracowników państwowych przy podróżach służbowych.

§ 4. Należności członków komisji społeczno-lekarskich, przewidziane w rozporządzeniu, przysługują i wypłaca wydział zdrowia prezydium powiatowej (miejskiej, dzielnicowej) rady narodowej.

§ 5. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Finansów: w z J. Kole

142

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 1 sierpnia 1960 r.

w sprawie podwyższenia kwot wynagrodzenia wolnego od podatku od wynagrodzeń.*(Dziennik Ustaw z dnia 6 sierpnia 1960 r. Nr 37, poz. 218)*

Na podstawie art. 10 ust. 8 ustawy z dnia 4 lutego 1949 r. o podatku od wynagrodzeń (Dz. U. z 1949 r. Nr 7, poz. 41, z 1956 r. Nr 44, poz. 201 i z 1959 r. Nr 11, poz. 60) zarządza się, co następuje:

§ 1. Podwyższa się kwoty wynagrodzenia wolnego od podatku do 850 zł miesięcznie, 200 zł ty-

godniowo, 34 dziennie, 420 zł półmiesięcznie, 390 zł dwutygodniowo i 340 zł dziesięciodniowo.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, z tym że ma również zastosowanie do wynagrodzeń należnych za okres od dnia 1 sierpnia 1960 r.

Minister Finansów: w z J. Kole

143

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 1 sierpnia 1960 r.

w sprawie obniżenia skali w podatku od wynagrodzeń dla niektórych grup pracowników.*(Dziennik Ustaw z dnia 6 sierpnia 1960 r. Nr 37, poz. 219)*

Na podstawie art. 10 ust. 5 i 8 oraz art. 13 ust. 6 ustawy z dnia 4 lutego 1949 r. o podatku od wynagrodzeń (Dz. U. z 1949 r. Nr 7, poz. 41, z 1956 r. Nr 44, poz. 201 i z 1959 r. Nr 11, poz. 60) zarządza się, co następuje:

§ 1. Przepisy § 1 ust. 2 oraz § 2 i 3 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 25 września 1956 r. w sprawie obniżenia skali w podatku od wynagrodzeń dla niektórych grup podatników oraz zwolnienia niektórych grup podatników w podatku od

wynagrodzeń (Dz. U. Nr 44, poz. 202) mają odpowiednie zastosowanie do wynagrodzeń pracowników zatrudnionych w uspołecznionych przedsiębiorstwach handlu wewnętrznego i żywienia zbiorowego bez względu na podporządkowanie organizacyjne tych przedsiębiorstw.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem

ogłoszenia i ma zastosowanie do wynagrodzeń należnych za okres od dnia 1 sierpnia 1960 r., a w przedsiębiorstwach podległych Centrali Rolniczej Spółdzielni „Samopomoc Chłopska“ — za okres od dnia 1 listopada 1960 r.

Minister Finansów: w z J. Kole

144

ROZPORZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO KOMITETU PRACY I PŁAC

z dnia 8 lipca 1960 r.

w sprawie określenia, którzy chałupnicy są pracownikami w rozumieniu dekretu o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin.

(Dziennik Ustaw z dnia 6 sierpnia 1960 r. Nr 37, poz. 220)

Na podstawie art. 4 ust. 3, art. 77 i art. 116 dekretu z dnia 25 czerwca 1954 r. o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz. U. z 1958 r. Nr 23, poz. 97) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Osoby wykonujące pracę chałupniczą w rozumieniu przepisów rozporządzenia Ministra Przemysłu Drobnoego i Rzemiosła z dnia 27 czerwca 1956 r. w sprawie określenia istotnych cech pracy chałupniczej, przemysłu domowego i przemysłu ludowego jako zatrudnień zarobkowych wyłączonych spod przepisów prawa przemysłowego (Dz. U. Nr 30, poz. 144) są pracownikami w rozumieniu dekretu z dnia 25 czerwca 1954 r. o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz. U. z 1958 r. Nr 23, poz. 97), zwanego w dalszym ciągu „dekretem“, jeżeli:

- 1) pracę tę wykonują na podstawie pisemnej umowy zawartej z jednostką gospodarki uspołecznionej;
- 2) osiągają z tytułu pracy chałupniczej zarobek wynoszący co najmniej 600 zł miesięcznie albo 500 zł, jeżeli chałupnik jest inwalidą III grupy, albo też 300 zł, jeżeli chałupnik jest inwalidą I lub II grupy (art. 12 dekretu);
- 3) zarobek ich nie przekracza 3000 zł miesięcznie.

2. Warunek, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, uważa się za spełniony mimo nieosiągnięcia przez chałupnika zarobku określonego w tym przepisie, jeżeli jednostka nadrzędna nad jednostką gospodarki uspołecznionej stwierdzi, że spowodowane to było przestojem w produkcji, który nie trwał dłużej niż 10 dni w danym miesiącu kalendarzowym, lub jeżeli chałupnik był niezdolny do pracy z powodu choroby. Za przestój uważa się przerwę w produkcji, która objęła wszystkich chałupników wytwarzających dla danej jednostki gospodarki uspołecznionej te same przedmioty produkcji. W razie przestoju lub choroby chałupnika kwoty zarobków określone w ust. 1 pkt 2 ulegają zmniejszeniu proporcjonalnie do skróconego okresu pracy w danym miesiącu kalendarzowym.

3. Zakład Ubezpieczeń Społecznych w uzgodnieniu z Komitetem Pracy i Płac może zamiast zarobków określonych w ust. 1 pkt 2 przyjmować dla niektórych rodzajów produkcji niższe kwoty zarobków albo odpowiednie miesięczne normy pracy.

§ 2. 1. Chałupnika nie uważa się za pracownika w rozumieniu dekretu, jeżeli on sam albo członek jego rodziny, z którym prowadzi wspólne gospodarstwo domowe posiada przedsiębiorstwo przemysłowe lub handlowe albo zakład rzemieślniczy.

2. Nie uważa się za pracownika w rozumieniu dekretu chałupnika będącego podatnikiem podatku gruntowego. Zakład Ubezpieczeń Społecznych w uzgodnieniu z Komitetem Pracy i Płac może w wyjątkowych przypadkach uzasadnionych rodzajem lub organizacją produkcji chałupniczej — uznawać za pracownika chałupnika pod warunkiem jednak, że przychód szacunkowy z gospodarstwa rolnego ustalony dla wymiaru podatku gruntowego nie przekracza kwoty 4.000 zł rocznie.

3. Nie uważa się również za pracownika chałupnika będącego członkiem rolniczej spółdzielni produkcyjnej.

4. Za członków rodziny w rozumieniu ust. 1 uważa się małżonka, wstępnych, zstępnych, rodzeństwo, małżonków rodzeństwa, dzieci przysposobione i pasierbów.

§ 3. Nie uważa się za pracowników w rozumieniu dekretu chałupników wykonujących pracę chałupniczą na rzecz zakładów handlowych lub spółdzielczych zrzeszeń chałupników i wytwórców domowych. Zakład Ubezpieczeń Społecznych w uzgodnieniu z Komitetem Pracy i Płac może w wyjątkowych przypadkach uzasadnionych rodzajem lub organizacją produkcji chałupniczej — uznawać takich chałupników za pracowników.

§ 4. Przepisy rozporządzenia nie dotyczą chałupników, którzy są już pracownikami w rozumieniu dekretu z tytułu innej pracy niż chałupnicza.

§ 5. 1. Za okresy zatrudnienia wymagane do uzyskania prawa do renty uważa się kalendarzowe okresy miesięczne, w ciągu których chałupnik odpowiadał warunkom przewidzianym w § 1.

2. Chałupnik uważany jest za pracownika w zakresie uprawnień do świadczeń z ubezpieczenia na wypadek choroby i macierzyństwa oraz z ubezpieczenia rodzinnego, jeżeli w miesiącu kalendarzowym bezpośrednio poprzedzającym miesiąc, w którym zaszły okoliczności uzasadniające prawo do świadczeń, odpowiadał warunkom przewidzianym w § 1.

3. W stosunku do chałupnika, który nie pracował jeszcze miesiąca kalendarzowego, waru-

nek określony w ust. 2 uważa się za spełniony, jeżeli chałupnik odpowiada warunkom określonym w § 1 ust. 1 pkt 1 i 3.

§ 6. 1. Zaliczenie okresów zatrudnienia w pracy chałupniczej następuje na podstawie legitymacji ubezpieczeniowej wprowadzonej na podstawie art. 7 ustawy z dnia 6 czerwca 1958 r. o zwalczaniu nadużyć w zakresie wykorzystywania zaświadczeń o czasowej niezdolności do pracy (Dz. U. Nr 35, poz. 154) lub na podstawie innych oryginalnych dokumentów.

2. Wpisu okresów zatrudnienia w pracy chałupniczej do legitymacji ubezpieczeniowej za czas od wejścia w życie niniejszego rozporządzenia do dnia wydania chałupnikowi legitymacji ubezpieczeniowej dokonuje na podstawie posiadanych dokumentów jednostka gospodarki uspołecznionej,

dla której chałupnik wykonywał pracę, po stwierdzeniu, że chałupnik spełniał warunki określone w § 1 — 4.

§ 7. Okresy pracy chałupniczej poprzedzające datę wejścia w życie niniejszego rozporządzenia uważa się za okresy zatrudnienia, jeżeli chałupnik podlegał obowiązkowi ubezpieczenia społecznego na podstawie przepisów obowiązujących w czasie wykonywania tej pracy.

§ 8. Traci moc rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 1 lipca 1954 r. w sprawie określenia chałupników (Dz. U. Nr 35, poz. 148).

§ 9. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Przewodniczący Komitetu Pracy i Plac:

A. Burski

145.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA GOSPODARKI KOMUNALNEJ

z dnia 27 czerwca 1960 r.

w sprawie bezpieczeństwa i higieny pracy w miejskich przedsiębiorstwach (zakładach) oczyszczania.

(Dziennik Ustaw z dnia 13 sierpnia 1960 r. Nr 38, poz. 228)

Na podstawie art. 3 ust. 2 dekretu z dnia 10 listopada 1954 r. o przejęciu przez związki zawodowe zadań w dziedzinie wykonywania ustaw o ochronie, bezpieczeństwie i higienie pracy oraz sprawowania inspekcji pracy (Dz. U. Nr 52, poz. 260) zarządza się, co następuje:

I. Przepisy ogólne.

§ 1. 1. Rozporządzenie niniejsze dotyczy bezpieczeństwa i higieny pracy w miejskich przedsiębiorstwach (zakładach) oczyszczania, zwanych w dalszym ciągu rozporządzenia „przedsiębiorstwami“.

2. Określenie „bezpieczeństwo i higiena pracy“ oznacza się w dalszym ciągu rozporządzenia skrótem „bhp“.

§ 2. 1. Wszyscy pracownicy przed rozpoczęciem pracy powinni otrzymać niezbędne narzędzia i sprzęt odpowiednio wykonane i w stanie nie uszkodzonym; stan przydzielonych narzędzi i sprzętu powinny być poddawany regularnej i dokładnej kontroli; narzędzia posiadające usterki należy wycofać z użycia.

2. Pracownik obowiązany jest sprawdzać przydzielony mu sprzęt i narzędzia i o dostrzeżonych wadach lub uszkodzeniach natychmiast powiadomić swego zwierzchnika, żądając zamiany narzędzia (sprzętu) na odpowiednio wykonane i nie uszkodzone.

§ 3. Przedsiębiorstwo jest obowiązane do zorganizowania i przeprowadzania odkażania pojazdów, narzędzi, sprzętu i urządzeń (śmiećników) używanych do gromadzenia, przewożenia oraz załadunku i wyładunku nieczystości stałych, zgodnie z obowiązującymi w tym zakresie przepisami i przepisami niniejszego rozporządzenia.

§ 4. W razie wypadku przy pracy każdy pracownik znajdujący się w pobliżu miejsca wypadku powinien okazać natychmiastową wszelką konieczną pomoc poszkodowanemu, zawiadomić o wypadku najbliższy punkt pomocy lekarskiej i po-

sterunek Milicji Obywatelskiej oraz swego bezpośredniego przełożonego i wykonać wszystkie zarządzenia i polecenia wydane w związku z wypadkiem przez lekarzy i organy milicyjne.

§ 5. O grożącym niebezpieczeństwie dla życia lub zdrowia pracownik powinien bezzwłocznie powiadomić swoich współpracowników i wszystkie zagrożone osoby, zwłaszcza znajdujące się w pobliżu, a ponadto swego bezpośredniego przełożonego (kierownika, grupowego, brygadzystę) oraz udzielić wszelkiej niezbędnej pomocy w celu usunięcia niebezpieczeństwa.

§ 6. Wszelkie, nawet najdrobniejsze skałeczenia należy natychmiast opatrzyć; każda grupa robocza obowiązana jest zabierać ze sobą torbę sanitarną odpowiednio wyposażoną; za stan zawartości torby sanitarnej i uzupełnienie lekarstw i środków opatrunkowych odpowiedzialny jest grupowy (brygadzysta).

§ 7. 1. Zabrania się przychodzenia do pracy w stanie nietrzeźwym oraz używania alkoholu w czasie pracy i na terenie miejsca pracy.

2. Palenie tytoniu w miejscach, w których grozi niebezpieczeństwo pożaru lub wybuchu gazu, jest zabronione.

II. Przewóz osób pojazdami specjalnymi i ciężarowymi.

§ 8. Przewóz osób samochodami ciężarowymi lub przyczepami ciężarowymi holowanymi przez ciągniki powinien odbywać się z zachowaniem przepisów wydanych na podstawie § 3 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 20 sierpnia 1955 r. w sprawie używania niektórych pojazdów mechanicznych (Dz. U. z 1955 r. Nr 36, poz. 255 i z 1957 r. Nr 21, poz. 104 i Nr 49, poz. 239).

§ 9. 1. Przewożenie osób uprawnionych do jazdy pojazdem specjalnym lub ciężarowym jest dozwolone tylko pod warunkiem zajmowania przez nie miejsc do tego celu przeznaczonych, przy czym osoby zajmujące miejsca służące do ich prze-

wozu muszą być odpowiednio zabezpieczone od wypadnięcia z pojazdu.

2. Zabrania się prowadzącym pojazd (kierowcom, woźnicom) przewożenia pojazdem specjalnym lub ciężarowym osób nie zatrudnionych w dziale pracy, posługującym się danym pojazdem.

§ 10. 1. W czasie jazdy wszystkie osoby znajdujące się w pojeździe zobowiązane są stosować się do poleceń prowadzącego pojazd.

2. Zabrania się wsiadania i wsiadania podczas ruchu pojazdów.

3. Prowadzący pojazd ma prawo odmówić jazdy, jeśli osoby przewożone zachowują się w sposób utrudniający mu prowadzenie pojazdu lub niezgodny z przepisami i zasadami bhp.

§ 11. Liczba osób przewożonych w kabinie kierowcy nie może przekraczać liczby dozwolonej obowiązującymi przepisami.

III. Prace przy wywozie nieczystości stałych.

§ 12. 1. Każdy pracownik przystępujący do pracy powinien mieć na sobie odpowiednią odzież ochronną, a w czasie pracy także odpowiedni sprzęt ochrony osobistej.

2. Zabrania się zdejmowania rękawic i okularów ochronnych podczas ładowania i wyladowywania nieczystości stałych.

§ 13. 1. Pracownik powinien otrzymać niezbędne narzędzia odpowiadające obowiązującym normom i warunkom technicznym, a w szczególności narzędzia usprawniające załadunek zawartości pojemników do pojazdów i opróżnianie śmietników stałych.

2. Jeżeli przy wynoszeniu i ładowaniu na pojazd nieczystości stałych w koszach używane są schodki, powinny być one co dzień przed rozpoczęciem pracy zbadane przez osobę odpowiedzialną za stan bezpieczeństwa pracy; schodki te powinny posiadać odpowiednio zabezpieczenie przed obsunięciem się.

§ 14. Zabrania się ładowania nieczystości do pojazdów od strony jezdni.

§ 15. Wszystkie boczne ścianki i klapy tylne skrzyni ładunkowej samochodu ciężarowego lub przyczepy muszą być w czasie załadunku i w czasie jazdy starannie zamknięte; boczne ścianki skrzyni ładunkowej załadowanego samochodu ciężarowego (przyczepy) powinny być spięte łańcuchem wewnętrznym; przy wyladowaniu na wysypisku należy przede wszystkim otworzyć zamknięcie bocznych ścianek skrzyni ładunkowej, a następnie odpiąć łańcuch wewnętrzny.

§ 16. Prowadzący pojazdy (kierowcy, woźnice) są obowiązani do bezwzględnego przestrzegania na wysypisku wszystkich poleceń dotyczących organizacji pracy i porządku na wysypiskach, wydanych przez osoby do tego upoważnione.

§ 17. 1. W czasie jazdy na wysypisku do brzegu skarpy przebywanie na pojeździe pracowników — oprócz prowadzącego pojazd — jest zabronione; w celu zapewnienia bezpieczeństwa przy podjeździe do skarpy kierownictwo wysypiska jest obowiązane do organizowania kierowania (pilotowania) pojazdów przez osobę znajdującą się poza pojazdem.

2. Przy podjeździe na wysypisku do skarpy należy uprzednio zbadać grunt i pojazd ustawić

do rozładunku nie bliżej niż w odległości 1 m od brzegu skarpy.

§ 18. 1. Prowadzący pojazd (kierowca, woźnica) jest obowiązany ustawić go na miejscu pracy w sposób zapewniający bezpieczeństwo; w szczególności, jeśli pojazd jest ustawiony w pobliżu skarpy, należy pojazd zahamować i podłożyć pod koła kliny zabezpieczające przed stoczeniem się pojazdu; to samo dotyczy ustawienia pojazdu na pochyłości nad skarpy.

2. Przebywanie w pojeździe-wywrotce innych osób oprócz prowadzącego pojazd (kierowcy, woźnicy) w czasie wyladowania jest zabronione.

3. Zabrania się wchodzić pod podniesioną wywrotkę w celu wygarnięcia z niej ładunku, który nie wyladował się pod własnym ciężarem; jeżeli takiego ładunku nie można wypchnąć widłami lub innym narzędziem przez otwór umieszczony w łatwo dostępnym miejscu nadwozia, należy albo pojazdem ruszyć do przodu, albo opuścić wywrotkę do położenia normalnego i w tym stanie wyladować zawartość.

§ 19. Przy używaniu pojazdów-wywrotek z podnośnikami linowymi osoba odpowiedzialna za stan bezpieczeństwa pracy osób obsługujących wywrotkę jest zobowiązana codziennie przed rozpoczęciem pracy starannie sprawdzić stan liny i całego mechanizmu podnośnika; w razie zauważenia uszkodzenia lub niedokładności należy zawiadomić o tym osoby odpowiedzialne za stan techniczny pojazdów, aby nie dopuścić do powstania podczas pracy niebezpieczeństwa dla osób obsługujących daną wywrotkę; użycie pojazdu do pracy przed usunięciem uszkodzenia jest zabronione.

IV. Prace przy wywozie nieczystości płynnych (fekalii).

§ 20. Przy obsłudze pojazdu asenizacyjnego nie wolno zatrudniać osób posiadających uszkodzenia skóry rąk wskutek skaleczenia lub dotkniętych chorobami skórnymi.

§ 21. 1. Używanie pojazdów z nieszczelnymi zbiornikami asenizacyjnymi i nieszczelnym osprzętem zbiorników (szkła kontrolne, przewody rurowe, zawory, zasowy itd.) oraz używanie nieszczelnych węży ssawnych jest niedopuszczalne.

2. Zabroniona jest jazda pojazdu, którego części zewnętrzne są zanieczyszczone fekaliami.

3. Do wnętrza zbiornika pojazdu asenizacyjnego można wchodzić tylko po starannym jego wymyciu, odkażeniu i przewietrzeniu; wchodzenie do wnętrza zbiornika i przebywanie w nim może odbywać się tylko wówczas, gdy nad bezpieczeństwem osoby znajdującej się wewnątrz zbiornika czuwa druga osoba znajdująca się na zewnątrz.

4. Zabronione jest wchodzenie do zbiornika samochodu asenizacyjnego podczas pracy silnika.

5. W czasie pracy pojazdu asenizacyjnego należy zachować daleko posuniętą ostrożność przy posługiwaniu się ogniem; w szczególności zabrania się używać ognia otwartego do oświetlania dołów z nieczystościami płynnymi, wnętrza zbiornika pojazdu asenizacyjnego, do badania szczelności osprzętu pojazdu asenizacyjnego oraz palenia tytoniu przy wykonywaniu tych czynności.

§ 22. 1. Na miejscu pracy prowadzący pojazd jest zobowiązany ustawić pojazd asenizacyjny w

sposób zapewniający swobodę pracy i bezpieczeństwo obsługi; przed przystąpieniem do pracy prowadzący pojazd musi pojazd zahamować, dodatkowo zabezpieczyć go przed stoczeniem się po pochyłości lub do dołu przez przedłożenie pod koła odpowiednich klinów; odległość pojazdu od opróżnionego dołu z nieczystościami płynnymi nie powinna być mniejsza niż 0,5 m dla wozu konnego i nie mniejsza niż 1 m — dla pojazdu mechanicznego.

2. Miejsce pracy pojazdu asenizacyjnego powinno być podczas pracy dobrze oświetlone z zachowaniem przepisów § 21 ust. 5.

§ 23. 1. Zbliżanie się do otwartego dołu kloaczno bez uprzedniego przewietrzenia go przez okres 15 minut jest zabronione.

2. Otwory dołów z nieczystościami płynnymi powinny być starannie zakrywane przed odjazdem pojazdu asenizacyjnego z miejsca pracy.

§ 24. 1. Brygada obsługująca pojazd asenizacyjny powinna używać odzieży ochronnej w czasie napełniania lub opróżniania zbiornika pojazdu i przy oczyszczaniu dołów kloacznych.

2. W czasie pracy pojazdu asenizacyjnego nie wolno zezwalać osobom nie należącym do jego obsługi na zbliżanie się do miejsca pracy (dołu z nieczystościami) lub do pojazdu.

3. Obsługa pojazdu asenizacyjnego jest odpowiedzialna za utrzymanie czystości w miejscu pracy pojazdu i na trasie jego przejazdu.

§ 25. Pojazd powinien być codziennie po zakończonej pracy myty i okresowo poddawany odkażaniu, a także starannie oczyszczany i odkażany przed wszystkimi przeglądami technicznymi i naprawami.

V. Prace przy oczyszczaniu dołów kloacznych.

§ 26. Po podniesieniu pokrywy (otwarciu dołu) i po co najmniej 15-minutowym przewietrzeniu dołu należy przy pomocy lampy bezpieczeństwa, tzw. lampy „Davy'ego“, wpuszczonej na lince sprawdzić, czy nie ma w dole gazu; lampę należy zapalić na powierzchni w odległości kilku metrów od dołu, aby nie wywołać wybuchu gazu wydobywającego się na zewnątrz pod wpływem wietrzeńia; w razie obecności gazów palnych (wybuchowych) zapalą się one pod siatką lampy dając jaskrawy długi płomień, w razie zaś obecności gazów duszących lampa będzie się paliła małym płomieniem lub całkowicie zgaśnie; jeżeli lampa pali się spokojnie równym i nie przygasającym płomieniem, można przystąpić do pracy w dole.

§ 27. 1. Do dołu kloaczno wolno wejść pracownikowi tylko wówczas, jeżeli posiada założoną maskę ochronną oraz gdy przy otworze pozostaje co najmniej 2 pracowników, z których jeden stale musi czuwać, aby w razie potrzeby nieść pomoc znajdującym się w dole; pozostali pracownicy pozostawieni przy otworze nie powinni się oddalać dalej niż na odległość 3 metrów od dołu i powinni znać nazwiska pracujących w dole.

2. Po sprawdzeniu, że w dole nie ma gazów szkodliwych, pracownik powinien przed wejściem do dołu nałożyć na siebie taśmowe szelki bezpieczeństwa z paskiem pachwinowym; w razie ich braku jeden z pracowników pozostających na powierzchni powinien wchodzącego opasać mocno pod pachami wypróbowaną liną ratowniczą; linę

należy zawiązać tak, ażeby w razie konieczności wyciągnięcia pracownika z dołu lina nie zaciskała się na jego ciele; górny koniec liny ratowniczej robotnik stojący na powierzchni powinien trzymać w ręku przez cały czas pracy robotnika pracującego w dole.

3. Pracownicy pozostawieni przy otworze powinni co kilka minut komunikować się ustnie (okrzykiem) lub przez szarpanie linki w umówiony sposób z pracującymi w dole.

§ 28. 1. Przy pracy w dole należy używać wyłącznie nie iskrzących lamp bezpieczeństwa (lamp górniczych); nie wolno używać otwartego i nie zabezpieczonego ognia, jak np. zapalonych świec i zapalek, oraz nie wolno również palić tytoniu.

2. W czasie pracy w dole należy unikać dotykania rękami ust, przecierania oczu itp.

3. Narzędzi pracy nie należy zrzucać do dołu, lecz opuszczać je na lince.

VI. Prace przy ręcznym zmiataniu ulic i placów.

§ 29. Pracownik zatrudniony przy ręcznym oczyszczaniu ulic powinien pamiętać o tym, że pracuje w warunkach ruchu ulicznego i że z powodu ruchu pojazdów jest narażony na niebezpieczeństwo wypadku, i dlatego musi dobrze znać przepisy o ruchu kołowym i dokładnie ich przestrzegać oraz uważnie obserwować, co się dookoła niego dzieje.

§ 30. Sprzęt i narzędzia pracy zmiataczy powinny być (w celu ochrony dla zasygnalizowania obecności pracownika) pomalowane w sposób zwracający uwagę, np. trzonki mioteł i śmietnic pomalowane w skośne pasy dwubarwne; ponadto należy umieścić znaki ostrzegawcze na wózkach zmiataczy zgodnie z obowiązującymi przepisami, a w szczególności wózki te powinny być zaopatrzone w szkiełka odbłaskowe koloru czerwonego lub pomarańczowego, a jeśli praca zmiataczy odbywa się przy niepełnym świetle dziennym — również zaopatrzone w odpowiednie latarki (elektryczne lub karbidowe) oświetlające drogę przed wózkiem światłem bezbarwnym nie oślepiającym.

§ 31. Zabrania się opróżniać gołymi rękami wózki i naczynia ze zmiotkami oraz kosze uliczne.

§ 32. Pracownik zatrudniony przy ręcznym oczyszczaniu ulic i placów powinien:

- 1) przy przechodzeniu przez jezdnię upewnić się o możliwości bezpiecznego przejścia; jezdnię należy przechodzić zawsze pod kątem prostym — nigdy na skos i tylko w miejscach dozwolonych,
- 2) przy przechodzeniu przez jezdnię na przystankach tramwajowych, autobusowych i trolejbusowych — przechodzić zawsze przed stojącym pociągiem tramwajowym, autobusem czy trolejbusem, a nie za tymi pojazdami.

§ 33. 1. Pracownik znajdujący się na jezdni powinien zwracać baczną uwagę na wszystkie znaki ostrzegawcze, tablice, sygnały, ostrzeżenia itp.

2. W czasie pracy na jezdni pracownik zobowiązany jest wykonywać swoje czynności w kierunku przeciwnym do ruchu pojazdów, tj. będąc zwrócony twarzą do nadjeżdżających pojazdów, i zwracać baczną uwagę na ruch pojazdów oraz na dawane przez nie sygnały.

3. W czasie zbierania zmiotków z jezdni wózki

na zmiotki wolno ustawiać tylko przy krawężnikach; pozostawienie wózka w odległości mniejszej niż 5 metrów od skrzyżowania ulicy jest zabronione.

4. Narzędzi pracy nie wolno pozostawiać na jezdni; w czasie jazdy wózkiem łopata i miotła powinny znajdować się na wózku w miejscach do tego przeznaczonych.

§ 34. 1. Wózki na zmiotki należy w porze letniej myć od strony zewnętrznej, wewnątrz zaś odkażać (np. wapnem chlorowanym) dwa razy w tygodniu; w porze zimowej należy je odkażać co dwa tygodnie.

2. Uliczne zbiorniki na zmiotki zaleca się odkażać w porze letniej — raz w tygodniu, a w porze zimowej — raz na miesiąc.

§ 35. Przy zsypaniu śniegu do ulicznych zsyków kanałowych należy zsyki kanałowe zaopatrzyć w ogrodzenia ochronne, przy czym podczas spławiania śniegu nikomu nie wolno wchodzić do zsyku.

VII. Prace przy mechanicznym oczyszczeniu ulic i placów.

§ 36. Napełnianie zbiorników wodą z hydrantów ulicznych do polewania i zmywania powinno odbywać się w miarę możliwości na trasach mało ruchliwych.

§ 37. 1. W czasie uprzątnięcia śniegu i jego załadunku na pojazdy oraz załadunku piasku do posypywania ulic i tras stanowiska zatrudnionych powinny być tak usytuowane, aby ruchy łopat były skierowane na zewnątrz (od siebie); podczas ładowania śniegu nikt nie powinien znajdować się na samochodzie lub wozie konnym.

2. Zabrania się ładowania śniegu od tyłu samochodu oraz podjeżdżania pojazdów tyłem do przymy i zsyków kanałowych.

3. Przebywanie na pojazdach załadowanych śniegiem podczas jazdy jest niedozwolone, chyba że przygotowano w tym celu wolne od śniegu miejsce na wozie.

4. Przy posypywaniu ulic i tras piaskiem z pojazdu podczas ślizgawicy — siadanie na krawężnikach burt pojazdów jest zabronione.

5. W celu uniknięcia wypadku przy obsłudze piaskarek należy samochody zaopatrzyć w burty podwyższone do wysokości 1,1 m ponad powierzchnię ładunkową pojazdu, a ponadto tył pojazdu zabezpieczyć liną.

6. Przebywanie pracowników na piaskarce przy czepnej podczas jazdy jest zabronione.

7. Naprawa uszkodzonej piaskarki podczas jazdy jest zabroniona.

8. Kierowcy nie wolno przekraczać szybkości powyżej 10 km na godzinę przy jeździe po linii prostej i 5 km na godzinę na zakrętach — jeżeli na samochodzie znajdują się pracownicy obsługujący piaskarkę; ponadto kierowca powinien w miarę możliwości prowadzić pojazd w ten sposób, aby jazda była płynna, tj. bez nagłych zahamowań i gwałtownych startów.

VIII. Prace na wysypiskach.

§ 38. Na każdym wysypisku powinno znajdować się pomieszczenie (budka) do umożliwienia pracownikom spożycia w niej posiłków oraz ochrony w czasie niepogody; w pomieszczeniu tym powin-

na być umywalka (w miarę możliwości z bieżącą wodą) lub miska i zbiornik z wodą oraz szafki na odzież i odpowiednio zaopatrzona apteczka; ponadto na terenie wysypiska powinna znajdować się woda zdatna do picia, przy czym miejsce to należy wyraźnie oznaczyć.

§ 39. Ruchem pojazdów na wysypiskach powinien kierować wysypiskowy; do niego należy również obowiązek czuwania, aby praca na wysypisku odbywała się w warunkach zgodnych z zasadami bhp.

§ 40. Po ulewnych deszczach wysypiskowy powinien zbadać, czy nie wystąpiły podmycia (spłukania) pewnych warstw gruntu, co może być przyczyną obsunięcia się gruntu pod ciężarem zajeżdżających na wysypisko pojazdów.

IX. Obsługa ustępów publicznych.

§ 41. Pracownik obsługujący ustęp publiczny obowiązany jest w czasie sprzątnięcia i odkażania ustępu używać odzieży ochronnej, w szczególności rękawic.

§ 42. 1. W razie uszkodzenia w ustępie publicznym instalacji elektrycznej, gazowej, wodnej i centralnego ogrzewania należy o tym zawiadomić przedsiębiorstwo; do czasu usunięcia uszkodzenia należy wyłączyć uszkodzone urządzenia zamykając np. dopływ energii elektrycznej, gazu, wody bądź pary.

2. Przy stosowaniu piecyków gazowych należy zwracać uwagę, czy nie występuje ulatnianie się gazu, oraz należy zachować ostrożność przy używaniu tych urządzeń, aby nie wywołać pożaru.

§ 43. 1. Po ukończeniu pracy w ustępie publicznym należy zamknąć wszystkie czynne zawory i kurki oraz wyłączyć światło elektryczne.

2. W pomieszczeniu dla pracownika powinna się znajdować odpowiednio zaopatrzona apteczka.

X. Przepisy higieniczno-sanitarne.

§ 44. 1. Każdy pracownik przed przyjęciem go do pracy musi być poddany wstępnemu badaniu lekarskiemu określającemu jego przydatność do danej pracy; w czasie pracy stan zdrowia pracownika powinien być kontrolowany przez okresowe badania lekarskie przeprowadzane co najmniej raz w roku.

2. Nie należy zatrudniać przy wywozie nieczystości i oczyszczaniu dołów kloaczych osób posiadających uszkodzenia skóry rąk wskutek skaleczenia lub dotkniętych chorobami skórными, a przy ręcznym zmiataniu ulic i placów — osób o niepełnej sprawności fizycznej (np. o słabym wzroku, przytępienym słuchu).

§ 45. 1. Odzież ochronna i sprzęt ochrony osobistej należy po pracy przechowywać w wyznaczonym na to miejscu na terenie zakładu pracy; zabrania się używania odzieży ochronnej poza wykonywaniem obowiązków służbowych.

2. Odzież ochronna powinna być przechowywana oddzielnie od odzieży roboczej i zwykłej (domowej).

XI. Przepisy końcowe.

§ 46. Tekst niniejszego rozporządzenia lub odpowiednie wyciągi z niego powinny być wywieszane w pomieszczeniach przedsiębiorstw w miejscach dostępnych i utrzymywane stale w stanie czytelnym.

§ 47. 1. W ciągu jednego miesiąca od dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia przedsiębiorstwa opracują na jego podstawie szczegółowe instrukcje bhp dla poszczególnych stanowisk pracy i działów pracy, dostosowane do warunków pracy w danym przedsiębiorstwie.

2. Każdy pracownik powinien być zaznajomiony z ogólnymi przepisami bhp oraz instrukcjami bhp przed przystąpieniem do pracy na danym stanowisku; w wyjątkowych przypadkach brygadziста lub grupowy powinien przeszkolić pracownika bezpośrednio na stanowisku pracy.

3. Przedsiębiorstwo jest zobowiązane do dostarczenia każdemu pracownikowi za pokwitowaniem

właściwej dla wykonywanej przez niego pracy instrukcji bhp.

§ 48. 1. Przedsiębiorstwo jest zobowiązane do organizowania i systematycznego prowadzenia szkolenia pracowników w zakresie bhp, uwzględniając warunki pracy w danym przedsiębiorstwie.

2. Po zakończeniu szkolenia, o którym mowa w ust. 1, pracownicy powinni być poddani egzaminowi sprawdzającemu z zakresu bhp i powinni otrzymać odpowiednie świadectwa.

§ 49. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Gospodarki Komunalnej: w z. *J. Goryński*

146

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ZDROWIA I OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 12 lipca 1960 r.

w sprawie uzupełnienia tabeli stanowisk, kwalifikacji i zaszeregowania pracowników administracyjnych, zatrudnionych w niektórych jednostkach organizacyjnych resortu zdrowia.

(Dziennik Ustaw z dnia 13 sierpnia 1960 r. Nr 38, poz. 230)

Na podstawie § 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 25 sierpnia 1959 r. w sprawie ustalenia stanowisk, kwalifikacji i zaszeregowania pracowników administracyjnych zatrudnionych w niektórych jednostkach organizacyjnych resortu zdrowia (Dz. U. Nr 50, poz. 303) zarządza się, co następuje:

§ 1. Tabelę stanowisk, kwalifikacji i zaszeregowania pracowników administracyjnych, zatrudnionych w niektórych jednostkach organizacyjnych resortu zdrowia, stanowiącą załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 25 sierpnia 1959 r. w sprawie ustalenia stanowisk, kwalifikacji i zaszeregowania pracowników administracyjnych zatrudnionych w niektórych jednostkach organizacyjnych resortu zdrowia (Dz. U. Nr 50, poz. 303) uzupełnia się w następujący sposób:

- 1) zamiast dotychczasowych stanowisk kierowników: sekcji budżetowo-rachunkowej, działu budżetowo-gospodarczego, sekcji budżetowo-gospodarczej, oddziału finansowego, działu budżetowo-rachunkowego oraz kierownika

budżetowo-rachunkowego tworzy się stanowisko pod nazwą „główny księgowy“,

- 2) w zakładach, w których zgodnie ze strukturą organizacyjną nie występują stanowiska określone w pkt 1, zamiast stanowiska „starszy księgowy“ tworzy się stanowisko pod nazwą „główny księgowy“ z zaszeregowaniem do grupy VI i V.

§ 2. 1. Główni księgowi określani w § 1 pkt 1 wykonują równocześnie dotychczasowe funkcje kierowników działów, oddziałów, sekcji bądź stanowisk pracy.

2. Do głównych księgowych wymienionych w ust. 1 mają zastosowanie dotychczasowe przepisy o zaszeregowaniu kierowników działów, oddziałów, sekcji bądź stanowisk pracy, których funkcje pełnią równocześnie, zależnie od rodzaju i typu wielkościowego zakładu.

§ 3. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Zdrowia i Opieki Społecznej: *R. Barański*

147

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO KOMISJI PLANOWANIA PRZY RADZIE MINISTRÓW

z dnia 21 lipca 1960 r.

rozciągające postanowienia uchwały nr 52 Rady Ministrów z dnia 5 lutego 1960 r. w sprawie zasad planowania, kontroli i korekty funduszu płac w państwowych przedsiębiorstwach budowlano-montażowych na państwowe przedsiębiorstwa geologiczne podległe Prezesowi Centralnego Urzędu Geologii.

(Monitor Polski z dnia 3 sierpnia 1960 r. Nr 60, poz. 285)

Na podstawie § 4a uchwały nr 52 Rady Ministrów z dnia 5 lutego 1960 r. w sprawie zasad planowania, kontroli i korekty funduszu płac w państwowych przedsiębiorstwach budowlano-montażowych (Monitor Polski Nr 18, poz. 90 i Nr 42, poz. 203) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Rozciąga się postanowienia uchwały nr 52 Rady Ministrów z dnia 5 lutego 1960 r. w sprawie zasad planowania, kontroli i korekty funduszu płac w państwowych przedsiębiorstwach budowlano-montażowych (Monitor Polski Nr 18,

poz. 90 i Nr 42, poz. 203) na państwowe przedsiębiorstwa geologiczne podległe Prezesowi Centralnego Urzędu Geologii.

2. Do państwowych przedsiębiorstw geologicznych określonych w ust. 1 mają odpowiednie zastosowanie przepisy instrukcji Przewodniczącego Komisji Planowania przy Radzie Ministrów z dnia 5 lutego 1960 r. w sprawie planowania, kontroli i korekty funduszu płac w państwowych przedsiębiorstwach budowlano-montażowych (Monitor Polski Nr 21, poz. 105 i Nr 45, poz. 218), z tym że

dla przedsiębiorstw tych dopuszcza się możliwość bankowej korekty planowanego funduszu płac ze współczynnikiem korekty w wysokości 0,5 za 1% przekroczenia planu produkcji.

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1960 r.
Przewodniczący Komisji Planowania
przy Radzie Ministrów: *St. Jędruchowski*

148

PISMO OKÓLNE Nr 131 PREZESA RADY MINISTRÓW

z dnia 26 lipca 1960 r.

w sprawie udzielania młodocianym pracownikom urlopów wypoczynkowych.*(Monitor Polski z dnia 9 sierpnia 1960 r. Nr 62, poz. 297)*

W celu umożliwienia młodocianym pracownikom wykorzystania urlopu wypoczynkowego w okresie letnich ferii szkolnych, po porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych ustala się, co następuje:

1. Młodocianym, którzy są objęci obowiązkiem dokończania się, zakłady pracy mogą udzielić w okresie letnich ferii szkolnych urlopu wypoczynkowego przysługującego w myśl ustawy dopiero po roku pracy, w terminie wcześniejszym, jeżeli młodociany przepracował w zakładzie pracy co najmniej 10 miesięcy, wypełnia systematycznie obowiązek dokończania się i właściwie wykonuje swoje obowiązki w zakładzie pracy.

2. Urlop wypoczynkowy w przypadkach, o których mowa w ust. 1, przysługuje młodocianemu w takim wymiarze, w jakim przysługiwałby mu, gdyby był udzielony po roku pracy. W razie wcześniejszego jednak udzielenia urlopu należy młodocianemu powiadomić pisemnie, że nie zostanie mu wypłacone wynagrodzenie (płatne z dołu) za czas urlopu na wypadek, gdyby nie zgłosił się do pracy po ukończeniu urlopu. Urlop może być udzielony, jeżeli pracownik na piśmie wyrazi zgodę na ten warunek.

Prezes Rady Ministrów: *J. Czarankiewicz*

149

PISMO OKÓLNE Nr 143 PREZESA RADY MINISTRÓW

z dnia 8 sierpnia 1960 r.

w sprawie obowiązków pracowników inżynieryjno-technicznych przedsiębiorstw i instytutów naukowo-badawczych w resortach gospodarczych, delegowanych służbowo za granicę na praktyki i konsultacje.*(Monitor Polski z dnia 23 sierpnia 1960 r. Nr 66, poz. 316)*

Zdarzają się przypadki, że specjaliści polscy delegowani służbowo na praktyki i konsultacje zagraniczne zmieniają po powrocie miejsce pracy, nie przekazując zdobytych za granicą doświadczeń produkcyjnych i naukowych temu zakładowi pracy, który delegował ich na praktyki lub konsultacje. Wskutek tego zakład pracy delegujący specjalistę za granicę ponosi straty wobec wydatkowania znacznych sum na opłacanie delegacji, której wyników nie może wykorzystać dla wprowadzenia postępu technicznego. W związku z tym w celu zapewnienia należytego wykorzystania rezultatów praktyk i konsultacji zagranicznych wyjaśnia się, co następuje:

1. Zakłady pracy (urzędy, instytucje i przedsiębiorstwa państwowe) obowiązane są pobierać od specjalistów delegowanych za granicę na praktyki i konsultacje na okres 1 miesiąca lub dłużej zobowiązanie pisemne delegowanego do:

- 1) złożenia w zakładzie pracy w terminie 1 miesiąca od daty powrotu z zagranicy dokładnego sprawozdania, zawierającego między innymi wnioski i propozycje na temat wykorzystania doświadczeń nabytych za granicą;
- 2) przepracowania w zakładzie pracy delegującym specjalistę za granicę lub w innym zakładzie wskazanym przez delegującego — 2 lat licząc od daty powrotu z zagranicy;
- 3) zwrotu całości kosztów podróży zagranicznej w przypadku wypowiedzenia przez delegowanego pracy w okresie objętym zobowiązaniem w zakładzie pracy, który delegował go na praktykę lub konsultacje.

2. W podpisanym przez delegowanego zobowiązaniu odpracowania 2 lat należy zaznaczyć, że zobowiązanie to wygasa automatycznie po upływie tego terminu, nie naruszając w niczym obowiązującej pomiędzy specjalistą a zakładem pracy umowy o pracę, oraz że przejście w okresie objętym zobowiązaniem do innego zakładu pracy za zgodą dotychczasowego zakładu pracy nie pociąga za sobą obowiązku zwrotu kosztów, o których mowa w ust. 1 pkt 3.

3. Zobowiązanie, o którym mowa w ust. 1, pobierać należy od delegowanego przed jego wyjazdem za granicę.

4. W przypadku wyjazdu grupy specjalistów zobowiązanie o opracowaniu sprawozdań pobierać należy jedynie od specjalisty wyznaczonego na kierownika grupy.

5. Zakład pracy może zobowiązać delegowanego do odpracowania krótszego okresu czasu niż dwa lata, jednakże ten skrócony okres nie może wynosić mniej niż jeden rok.

6. Przez koszty podróży (ust. 1 pkt 3) rozumie się kwoty wyłożone przez zakład pracy na uzyskanie paszportu, opłacenie przejazdu tam i z powrotem oraz równowartość w walucie krajowej diet, otrzymywanych przez delegowanego w dewizach w czasie pobytu za granicą.

7. Kierownicy zakładów pracy zobowiązani są do dopilnowania, aby delegowani za granicę specjaliści złożyli przed wyjazdem zobowiązanie zgodnie z wytycznymi niniejszego pisma okólnego.

Prezes Rady Ministrów: w z. *P. Jaroszewicz*